

STRUCTURI SINTACTICE CU VALENȚE STILISTICE ÎN LITERATURA VETEROTESTAMENTARĂ A PSALMILOR¹

DANA-LUMINIȚA TELEOACĂ*

1. Precizări preliminare

Așa cum consideră, de comun acord, specialiștii în domeniu (v. Irimia 1999: 218), nivelul sintactic determină în mod esențial profilul stilului beletristic între celelalte variante funcționale ale limbii. Acest compartiment al limbii este, la rândul său, aproape de neconceput în afara noțiunii de „structură ritmică”: ritmul este cel care impune o anumită sintaxă sau, cu alte cuvinte, structurile ritmice se află în raport de adecvare directă cu sintaxa, ritmul dirijând atât alegerea cuvintelor, cât și combinațiile acestora. Dacă prin ritm înțelegem acea structură profundă care stă la baza tuturor deplasărilor poetice ale discursului², atunci putem afirma că numeroasele figuri sintactico-poetice identificate în textul psalmic sunt expresia unui ritm inconfundabil, specific acestei creații biblice veterotestamentare.

Pornind de la aceste premise, în studiul pe care îl propunem, vom încerca să schițăm un profil stilistic al textului sacru psalmic (o versiune biblică ortodoxă modernă), din perspectiva figurilor sintactice identificate aici.

¹ Publicăm aici, cu intenție de sinteză, rezultatele unei cercetări ample, din care anumite fragmente au apărut deja în unele publicații/site-uri, după cum urmează: *Structuri retorico-poetice în textul psalmic modern: paralelismul sintactic*, în vol. „Cuvinte potrivite”. *Omagiu doamnei Maria Marin la aniversare*, București, Editura Academiei Române, 2013, p. 441–452; *Modernitatea textului biblic: performativele implicite, Relicve ale unor structuri sintactice arhetipale în textul biblic (Construcții eliptice și apozitive) și Repetiția anaforică și refrenul în scrierea biblică a Psalmilor* (http://www.poezie.ro/index.php/essay/14023723/Repeti%C5%A3ia_anaforic%C4%83_%C5%9Fi_refrenul_%C3%AEscrierea_biblic%C4%83_a_Psalmlor, <http://www.agonia.ro/index.php/author/014350/Daniela_Luminita_Teleoaca>), *Paralelismul sintactic în literatura psalmică modernă* (<http://www.proza.ro/proza.php/proza/14023647/wap.php> și pe <http://poezii.mobi/2013/02/paralelismul-sintactic-in-literatura-psalmica-moderna-de-daniela-luminita-teleoaca/>).

* Institutul de Lingvistică „Jorgu Jordan – Alexandru Rosetti” al Academiei Române, București, Calea 13 Septembrie, nr. 13, România.

² „Tensiunile ritmice arhitecturante condiționează configurația generală a intensificării logogenice” (Popescu 1991: 126).

ALIL, t. LIV, 2014, București, p. 111–133

2. Structuri sintactice cu funcție stilistică

Cum observam și cu altă ocazie (v. Teleoacă 2012c: 55 ș.u.), o serie de fapte lingvistice arhaice (în speță, sintactice), identificate în scrierile religioase moderne, sunt susceptibile de a fi interpretate nu numai prin prisma conservatorismului lingvistic specific acestui tip de text, ci inclusiv în calitatea lor de mărci particulare de caracterizare stilistică a literaturii religioase (sau ca particularități stilistice intrinseci, imanente scrisului sacru). Observația se susține cu atât mai pregnant în cazul unei creații religioase cum este cea psalmică, reprezentativă pentru aria culturală estetică definită în limitele câmpului religios. Astfel, fidelitatea deosebită a textului religios (în speță, biblic) apărut în mediu confesional ortodox, în ceea ce privește atât o serie de tipare lingvistice, cât și numeroase figuri sintactice cu valențe stilistice, ne îndreptățește să admitem, cel puțin în unele situații, o dublă continuitate (față de textul fondator³), lingvistică, respectiv stilistică⁴.

Poemele psalmice, opere colecționate, se pare, în epoca regilor David și Solomon, la origini creații în mod fundamental cântate, erau în realitate opere performate printr-un ceremonial mai complex (sincretic) – vers, muzică, dar și o anumită „mișcare scenică” –, elemente ce susțin calitatea de text reprezentat al poemului psalmic. Funcția pragmatică cu care se asocia acest tip de creație religioasă (un text compus în special în scopul performării sale în cadru liturgic, în contextul slujbelor ținute la Templu) este responsabilă pentru un anumit tip de adecvare structurală ce rezidă, printre altele, în valorificarea construcțiilor cu rol mnemotehnic. Astfel, refrenul, repetiția anaforică, anadiploza, paralelismul sintactic, acrostihul ș.a. reprezintă veritabile strategii de construcție (menite să faciliteze memorarea și reproducerea acestor poeme), ele fiind, în ultimă instanță, expresia unui ritmo-melodism aparte, ce poate fi definit drept „catalizator mnemonic”⁵.

Cel mai adesea este vorba despre construcții cu funcție intensificatoare (retorică), multe dintre ele prezentând relevanță pentru un stadiu primar de dezvoltare lingvistică (cf. fraza nominală, apozitia, parataxa sau construcțiile intensive).

2.1. Paralelismul sintactic

În vechile studii de retorică, libertatea oratorului de a vorbi despre orice era îngrădită de respectarea concordanței dintre sens și forma cuvântului, precum și de cultivarea antitezei și a simetriei, toate elemente garante ale unui discurs reușit și care – considerăm – prezintă relevanță inclusiv în contextul analizei unui text religios cum este poemul psalmic, expresie, prin excelență, a unei poezii retorice.

³ Termen preluat de noi de la Maingueneau, Cossuta 1995.

⁴ Pentru definirea conceptului de „continuitate stilistică” (vs „continuitate lingvistică”), v. Teleoacă 2012c: 55 ș.u.

⁵ În acest sens, Iulian Popescu (1991: 164) menționează ca relevant felul în care anumite civilizații au reținut și transmis textele care formează fondul de cultură arhetipală ce le asigură perenitatea, un exemplu foarte bun fiind cel al poemelor homerice.

Măiestria artei poetice specifice *Psalmilor* ar rezida, în opinia unor exegeți biblici, în primul rând în ceea ce a fost denumit paralelism sintactic:

Caracteristica semnificativă a poeziei ebraice este ritmul ideilor numit paralelism sau structură echilibrată, așezarea versului lângă vers într-o varietate de tipare. Această structură aparte a fost asemănată cu fluxul și refluxul mării sau, așa cum spunea un scriitor german, cu „înălțarea și scufundarea inimii în necaz” (Anania 2011).

Observațiile lui Anania surprind relația – remarcată, de altfel, și de alți specialiști în domeniu și pe care noi înșine am luat-o drept preambul al discuției de față – dintre o structură de profunzime, în speță ritmul, și una de suprafață: construcțiile sintactice în care se organizează și se vehiculează un anumit mesaj (religios, în cazul de față). Este vorba, în ultimă instanță, despre adecvarea unor structuri semnificative la structuri specifice de semnificare sau, cu alte cuvinte, despre concordanța dintre sens și forma cuvântului.

Forța estetică de netăgăduit a acestei figuri sintactice se reflectă în capacitatea ei semnificativă, constând în redarea unor conținuturi care transcend așa-numita „naționalitate” și care se impun, prin urmare, a fi descifrate în acord cu legile „inimii omenești” în general, cu sensurile ultime, esențiale și universale ale unei anumite realități (omul în dialogul său neconținut cu Sacrul). Paralelismul sintactic, cultivat în textul biblic modern, reprezintă o punte solidă de legătură cu realitatea primă integrată textului fondator, pe care o păstrează nealterată, în virtutea unui principiu de continuitate stilistică⁶:

[...] această formă metrică orientală nu pierde aproape nimic din valabilitatea și frumusețea ei prin traducere, pe măsură ce cititorul se obișnuiește cu repetarea unei expresii după alta, dispuse potrivit unui *șir considerabil de variații ținute în echilibru (ibidem)*.

Așadar, în poemul psalmic, creație care nu mizează pe structuri prozodice în care ritmul și rima sunt cultivate în mod programatic, stilisticul își găsește și își valorifică propriile resurse, cu nimic mai prejos, raportat la creațiile subordonate unor idealuri de versificație strict precizate.

În discuția care urmează, adoptând clasificarea propusă de Bartolomeu Anania (2001: 615 ș.u.; v. și Anania 2011), distingem trei tipuri de paralelism: **a.** paralelismul sintactic sinonimic, în care „cel de al doilea stih repetă ideea primului și o rostește oarecum altfel”; **b.** paralelismul antonimic, care „pune cele două stihuri în opoziție sau în contrast de gândire” și **c.** paralelismul sintactic sintetic (sau formal), în care „cel de al doilea stih preia ideea primului și o transmite celor următoare, amplificând-o; în acest fel, primele două paralelisme (sinonimic și antitetice) se întrepătrund”.

a. Paralelismul sintactic sinonimic

Poate fi considerat o modalitate de reformulare discursivă. Afirmția se susține atât în cazul în care admitem definirea conceptului de reformulare drept „modalitate de menținere a contactului între doi interlocutori, prin controlul exercitat de către un emițător asupra propriului discurs” (cf. Borțun, Săvulescu

⁶ Astfel, problema stilistică se dovedește a fi mai mult decât o simplă chestiune formală, de structură, ea reprezentând „poarta” ce se deschide către semnificație, către realitatea elementară, esențială.

2005: 72), cât și în acela în care atribuim acestui concept semnificația de „transformare a unei unități discursive de lungime variabilă – de la cuvânt la text – într-o altă unitate, care este considerată echivalentă din punctul de vedere al semnificației” (cf. *ibidem*). Prima accepție vizează latura pragmatică a enunțului biblic (psalmic), performat într-un scop perlocuționar/ilocuționar specific, mai exact în sensul stabilirii și menținerii dialogului cu planul transcendent. „Mecanismul” concret al realizării paralelismului sintactic sinonimic pare a ilustra perfect cea de a doua accepție cu care termenul reformulare figurează în literatura de specialitate. Revenind la caracterizarea lui Anania, care definește acest tip de paralelism prin repetarea, nu într-un tot identică, în cel de al doilea stih, a ideii primului stih, echivalențele „terminologice” se stabilesc ușor: primul stih este, astfel, o primă unitate discursivă care „se convertește” într-o a doua unitate discursivă, grație echivalenței semantice dintre cele două secvențe discursive.

În poemul psalmic sunt contexte în care, în limita celor două „tablouri” paralele, este „reluat” același verb, într-un tipar sintactic intensificator, cu funcție retorică: „*Să se rușineze și să se tulbure foarte toți vrăjmașii mei; să se întoarcă și să se rușineze foarte degrab*” (Ps 6:10); „*Și El va judeca lumea; cu dreptate va judeca popoarele*” (Ps 9:8) ș.a. În alte situații este reluat același verb, însă cu referire la un alt subiect (S₂), prezentat „paralel” cu primul (S₁), într-o structură a cărei funcție de reliefare (emfatică) este evidentă: „*Nu se mântuiește împăratul cu oștire multă și uriașul nu se va mântui cu mulțimea tăriei lui*” (Ps 32:16). La un nivel de profunzime, enunțul se decodează ca o structură comparativă (cf. „*Așa cum împăratul nu se mântuiește cu oștire multă, nici uriașul nu se va mântui cu mulțimea tăriei lui*”), cu valențe apoftegmatice clare: accesarea la valorile spirituale (religioase, în cazul de față) este departe de a reprezenta consecința unor „atuuri” politice sau a altor aspecte pur lumești.

Foarte adesea însă, paralelismul sinonimic presupune actualizarea unor structuri relevante pentru „variația (propriu-zisă) de expresie”⁷, constând în „reluarea” (cu funcție intensificatoare și de precizare⁸) ideii „inițiale”, exprimată la începutul versetului respectiv, printr-un verb sinonim și, eventual, prin varierea structurii stilistice: „*Și-i voi sfărâma pe ei ca praful în fața vântului, ca tina ulițelor îi voi zdrobi pe ei*” (Ps 17:46); „*Dumnezeu va zdrobi dinții lor în gura lor; măselele leilor le-a sfărâmat Domnul*” (Ps 57:6) ș.a. În alte contexte, imaginea este „amplificată” nu prin „dublarea” unei comparații, ci prin explicitarea unei metafore (avem, prin urmare, o metaforă *in praesentia*): „*Că m-au înconjurat câini mulți, adunarea celor vicleni m-a împresurat*” (Ps 21:17) ș.a.

⁷ Unii specialiști în domeniu susțin că funcția principală a sinonimelor „poate fi numită funcție de diferențiere [subl.n.], de precizare” (Budagov 1961: 67; cf. și Miclău 1977: 52). Această funcție a sinonimelor pare a fi implicată și în doctrina lui Ferdinand de Saussure, potrivit căreia totul în limbă se bazează pe diferențe: „[...] în interiorul aceleiași limbi, toate cuvintele se limitează reciproc: sinonime ca *redouter, craindre, avoir peur* nu au valoare proprie decât prin opoziție” (Saussure 1998: 129). În contextul acestor observații, conceptul de *tautologie* se cuvine a fi reanalizat, redefinit, în sensul eliminării oricărei conotații negative din semantica sa (cf. definirea tautologiei drept „greșeală de limbă constând în repetarea cuvintelor echivalente în plan semantic”).

⁸ Funcție identificată în studiile de specialitate ca luând naștere în cazul sinonimiei juxtapuse, numită și sinonimie în contact (cf., de ex., Vințel 1983: 19).

Structura paralelă se construiește inclusiv prin valorificarea unor sintagme nominale (echivalente sub raport semantic⁹) circumscrise schemei sintactice de dativ adnominal: „*Făclie picioarelor mele este legea Ta și lumină cărărilor mele*” (Ps 118:105).

Intensificarea retorică este adesea rezultatul valorificării unor structuri sinonimice ce se disting prin seme graduale: „Către Tine, Doamne, *voi striga* și către Dumnezeu meu *mă voi ruga*” (Ps 29:8); „*Strigați lui Dumnezeu tot pământul. Cântați numele Lui; dați slavă laudei Lui*” (Ps 65:1) ș.a.

Structurile sinonimice paralele capătă o forță (retorico-lirică) deosebită în situațiile în care se mizează pe valorificarea estetică a categoriei gramaticale a persoanei. De pildă, în versetul „Că *Tu ești așteptarea mea, Doamne; Domnul este nădejdea mea din tinerețile mele*” (Ps 70:6), efectul stilistic este generat, în mare măsură, prin „trecerea” de la pers. a II-a (adresarea directă către Divinitate) la pers. a III-a. Este – considerăm – unul dintre nenumăratele exemple¹⁰ ce par a ilustra ideea, atât de plastic exprimată de Anania 2011, a „înălțării și a scufundării inimii în necaz”: pers. a II-a corespunde intimității psalmistului cu Iahve (un dialog direct, nemediat), în timp ce *Domnul* (= pers. a III-a) evocă un plan relativ distant de comunicare, poate chiar un sentiment dramatic al înstrăinării omului de Divinitate.

Sunt de menționat și o serie de tipare mai complexe, în care paralelismul sinonimic depășește limitele unui singur verset, în astfel de situații putându-se vorbi despre o „prelungire” poetico-retorică, dar și de conținut, a unui enunț în celălalt (cel de al doilea verset reprezintă, de fapt, o structură sintactică sinonimică cu funcție de explicitare, de precizare¹¹): „*învață-mă îndreptările Tale./ Fă să înțeleg calea îndreptărilor Tale*” (Ps 118:26–27), „*Să se rușineze și să se înfrunte cei ce caută sufletul meu./ Să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce-mi voiesc mie rele*” (Ps 69:2–3) ș.a.

Paralelismul sinonimic, transpus într-un tipar simplu (corespunzând unui singur verset) sau mai complex (binar, ternar), reprezintă, de multe ori, cadrul sintactic de articulare a altor figuri sintactice, cum sunt, bunăoară, repetițiile epiforice sau structurile anadiplotice (cf. și *infra*, 2.2): „Toate neamurile m-au înconjurat și *în numele Domnului i-am înfrânt pe ei./ Înconjurând m-au înconjurat și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei./ Înconjuratu-m-au ca albinele fagurele, dar s-au stins ca focul de spini și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei*” (Ps 117:10–12); „Și s-a suit pe heruvimi și a zburat; zburat-a pe aripile vântului” (Ps 17:12) ș.a. În primul exemplu, îmbogățirea și amplificarea imaginii din structura sintactică primară se realizează, așa cum se poate observa, prin apelul la construcții intensive cu tradiție în literatura sacră (cf. Munteanu

⁹ În acest context, coordonarea celor două structuri sinonimice are drept efect redundanța stilistică, un aspect pe deplin integrat poeticii textului psalmic.

¹⁰ Mai multe exemple și o interpretare detaliată a acestora se vor găsi în articolul nostru *Literatura veterotestamentară a Psalmilor: niveluri de analiză semiotico-pragmatică. ‘Dramatizarea’ în textul biblic al Psalmilor. Instanțe implicate în ‘dialog’ și strategii discursive*, care urmează a fi publicat în revista „Studii și cercetări lingvistice”.

¹¹ Cf. și *supra*, sinonimia juxtapusă sau în contact.

2008: 78; v. și Teleoacă 2012c: 57), precum și la figuri stilistice cu funcție retorică (comparația).

b. Paralelismul sintactic antonimic

Reprezintă, în economia poemului psalmic, mai mult decât o tehnică de versificație (constând din alternanța strofă/antistrofă), tocmai prin capacitatea de a opune „nu atât un verset altui verset, cât mai ales un tablou altui tablou, în același poem” (Gomboș, *Psalmii*), afirmație care echivalează cu a recunoaște deosebita forță evocativă în plan ideatic-estetic a acestui procedeu sintactic.

La fel ca în cazul paralelismului sintactic sinonimic, structurile opozitive paralele se pot actualiza fie în interiorul unuia și aceluiași verset, fie în limitele a două/mai multe versete consecutive. Pentru ambele cazuri menționate, textul psalmic furnizează exemple de transpunere a antonimiilor în tipare relativ variate și complexe. Astfel, la nivelul unui verset, întâlnim nu numai situații în care prima parte a unui enunț prezintă o anumită realitate, pentru ca aceasta să fie „contracarată” în secțiunea secundă a aceluiași verset, ci și contexte în care tiparul menționat „se complică” într-o organizare duală, situație ilustrată de noi mai jos prin paralelismul sintactic antonimic binar. Dacă, în unele cazuri, „informația”, corespunzând unei singure structuri antonimice, este „distribuită” în limitele a două/trei versete, în altele, structura antitetice, dezvoltată în interiorul unuia și aceluiași verset, este „dublată” în versetul/versetele următoare, prin structuri paralele care, fără a putea fi considerate drept sinonimice ale celei dintâi (situație în care astfel de exemple ar fi fost grupate în categoria paralelismului sintactic sintetic), vin „în prelungirea” semantico-conceptuală a acesteia, ele ilustrând, de pildă, un raport logic de natură consecutivă, cu relevanță în plan etic-religios (v., de pildă, *infra*, Psalmul 19).

Semnalăm, pentru început, unele contexte în care forța ilocutorie a verbului din prima unitate discursivă pare a fi anulată sau, în orice caz, diminuată semnificativ prin articularea unui enunț ulterior¹². De pildă, *a striga* nu-și (mai) găsește un corespondent simetric sinonimic în *a auzi/a fi auzit* sau *a primi, a vedea* etc. (cf. *supra*, exemplele citate la **a.**), ci un pandant în sferă negativă¹³; în astfel de situații, raportul emiter – receptare este perturbat, tentativa de comunicare cu transcendentul eșuând: „*Strigat-au* către Domnul, și *nu era* cel ce mântuiește” (Ps 17:45); „Dumnezeul meu, *striga-voi* ziua și *nu vei auzi*” (Ps 21:2) ș.a. Alteori, deși opoziția dintre două stări de fapt nu este atât de evidentă ca în exemplele citate mai sus, ea transpare totuși dintr-o organizare sintactică antonimică; în exemplul care urmează, semnul de punctuație „substituie” un conector cu valoare adversativă („căderea în somn” corespunde unei stări de renunțare/resemnare a subiectului liric, căreia i se opune veghea – punte către transcendent): „Eu *m-am culcat și am adormit; sculatu-m-am* că Domnul mă va sprijini” (Ps 3:5).

¹² Cel mai adesea însă, cele două enunțuri antitetice se reliefează reciproc, ele potențându-și conținutul și semnificația (vezi *infra*, exemplele și discuția care urmează).

¹³ În astfel de contexte, și coordonator are valoare adversativă, iar nu copulativă.

Antonimia poate viza unul și același subiect/grup uman, în „posturi” diferite (cf. exemplele citate *supra*), dar acest tip de relație semantică reliefează foarte adesea prototipuri umane distincte, structurarea sintactică fiind dictată de organizările dihotomice identificabile la nivel semantic-conceptual și, în ultimă instanță, în plan referențial/ontologic propriu-zis. Enunțurile astfel rezultate au un pronunțat caracter gnomic (încărcătură etică-religioasă și didactică): *păcătosul* sau *fățarnicul*, de pildă, este definit prin opoziție cu *dreptul/credinciosul* (cf. „Multe sunt bătăile *păcătosului*; iar pe cel *ce nădăjduiește în Domnul*, mila îl va înconjura”, Ps 31:11; „Că *cei ce viclenesc* de tot vor pieri; iar *cei ce așteaptă pe Domnul* vor moșteni pământul”, Ps 36:9 ș.a.), în timp ce portretul *bogatului* se conturează (mai) pregnant pus în balanță cu cel al *omului sărac*: „*Bogații* au sărăcit și au flămâzint, iar *cei ce-L caută pe Domnul*, nu se vor lipsi de tot binele” (Ps 33:10).

Alteori, opoziția între două entități/prototipuri umane este redată la nivelul unei paradigme pronominale minimale (cf., de pildă, *unii, alții, aceștia/noi*), în care „instanțele” se precizează în context: „*Unii* se laudă cu căruțele lor, *alții* cu caii lor, iar *noi* ne lăudăm cu numele Domnului Dumnezeului nostru./ *Aceștia* s-au împiedicat și au căzut, iar *noi* ne-am sculat și ne-am îndreptat” (Ps 19:7–8).

Sunt situații în care o relație opozitivă mai complexă (de pildă, un paralelism sintactic antonimic binar) se desfășoară în granițele unui singur verset. Astfel, versetul 27 din Psalmul 108 ilustrează, pe de o parte, opoziția dintre planul uman și cel divin, pe de alta, dintre tabere distincte delimitate la nivel uman: „Ei vor blestema și Tu vei binecuvânta. Cei ce se scoală împotriva mea să se rușineze, iar robul Tău să se veselească” (verset în care cele două enunțuri, aparent autonome, se leagă într-o structură implicită de profunzime: cei care blestemă sunt cei care se scoală împotriva psalmistului, căruia Domnul îi va da binecuvântarea, deci și rațiunea de a ființa întru bucurie).

Expresivitatea deosebită a unor versete realizate în conformitate cu această schemă sintactică derivă din valorificarea antinomiei/paradoxului. De pildă, în Psalmul 113, afirmarea existenței unei structuri la nivel anatomic este urmată de negarea funcționalității, deci a validității acesteia: „Gură au și nu vor grăi; ochi au și nu vor vedea;/ Urechii au și nu vor auzi; nări au și nu vor miroși;/ Mâini au și nu vor pipăi; picioare au și nu vor umbla, *nu vor glăsui cu gâttelejul lor*”¹⁴ (Ps 113:13–15). Versetele își relevă semnificația în contextul în care ele „zugrăvesc” portretul așa-numiților „idoli ai neamurilor” (idolii păgâni), portret prezentat în opoziție cu cel al divinității celei adevărate, „care este în cer” (Ps 113:11). Conceptul unei astfel de divinități, în ultimă instanță, o formă fără fond, este valorificat în scopul afirmării unei învățături religioase esențiale (la vechii evrei și nu numai), anume că mântuirea nu poate veni de la oameni și nici de la lucrul mâinilor acestora (adică de la idoli), ci din cer, de la Dumnezeu cel adevărat (Ps 113:12).

¹⁴ Element aparent „intrus”, care „sparge” coeziunea tiparului respectiv, în realitate însă jucând rolul unei structuri paralele antonimice în relație cu secvența *gură au*, respectiv al uneia sinonimice, prin raportare la *nu vor grăi*.

c. Paralelismul sintactic sintetic

Sunt structuri mai complexe (cel puțin teoretic), în măsura în care paralelismul sintactic sintetic presupune asocierea între cele două tipuri structurale discutate *supra* (a. și b.).

Dacă, în unele situații, cele două construcții paralele (antonimică, respectiv sinonimică) se actualizează în limitele unui singur verset (cf. „*Strigat-au* către Domnul, și *nu era* cel ce mântuiește; și *nu i-a auzit* pe ei”, Ps 17:45 sau „Dumnezeul meu, *striga-voi* ziua și *nu vei auzi*, și noaptea și *nu Te vei gândi* la mine”, Ps 21:2), în altele, paralelismul sintetic include două, trei și chiar mai multe versete consecutive. Contextele ilustrative pentru această ultimă situație grupează exemple relativ variate. Astfel, la nivel de verset se poate actualiza un paralelism sintactic antonimic (cf., de pildă, opoziția Dumnezeu/om, căpeteniei), simultan articulându-se structuri sinonimice paralele, în versete consecutive: „Mai bine este a te încrede în Domnul, decât a te încrede în om;/ Mai bine este a nădăjdui în Domnul, decât a nădăjdui în căpeteniei” (Ps 117:8–9) ș.a.

Alteori, mai multe versete consecutive dezvoltă structuri sintactice sinonimice, care vor fi „contracarate” printr-un verset ulterior: „Să se rușineze și să se înfrunte cei ce caută sufletul meu;/ Să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce-mi voiesc mie rele;/ Întoarcă-se îndată rușinați cei ce-mi grăiesc mie: „«Bine, bine!»/ Să se bucure și să se veselească de Tine toți cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeule, și să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: «Slăvit să fie Domnul!»” (Ps 69:2–5).

2.2. Anadiploza

Anadiploza, figura retorică prin care se începe o frază/propoziție cu cuvântul/cuvintele de la sfârșitul frazei/propoziției precedente¹⁵, este, de regulă, valorificată într-un text în scopul articulării unei exprimări viguroase, în conformitate cu principiul „repetării pentru sporirea efectului”. Cultivată cu fervoare încă din Antichitatea greco-latină (cf., de exemplu, *Catilinarele* lui Cicero), apare frecvent și în epoca modernă, la unii scriitori (a se vedea, de pildă, creația poetică a lui Pierre Claudel sau a lui Mihai Eminescu).

În textul psalmic, cel mai adesea, în tiparul anadiploptic intră verbul, reduplicat frecvent (la timpurile compuse) printr-o formă inversă, aspect care generează efecte eufonice și, implicit, poetico-retorice similare celor specifice chiasmului. Cele două forme verbale sunt fie ocurente în aceeași frază, ele fiind juxtapuse prin virgulă¹⁶ (cf. „Domnul Dumnezeu *este binecuvântat*, ***binecuvântat este*** Dumnezeu zi de zi”, Ps 67:20), fie, cel mai adesea, apar în propoziții distincte, separate, de regulă, prin punct și virgulă (cf. „Și s-a suit pe heruvimi și *a zburat*; ***zburat-a*** pe aripile vântului”, Ps 17:12; „Pentru numele Tău *Te-am așteptat*,

¹⁵ Definiție care pledează în favoarea statutului de *auxiliar mnemotehnic* al acestei structuri sintactice.

¹⁶ Deși poate mai exact ar fi ca, în astfel de situații, să vorbim despre *repetiție didactică* (cf. și *infra*, 2.4).

Doamne; *așteptat-a* sufletul meu spre cuvântul Tău...”, Ps 129:5) și, mai rar, prin punct: „[...] și ne-am bucurat și *ne-am veselit* în toate zilele vieții noastre./ *Veselitu-ne-am* pentru zilele...” (Ps 89:17). Cum se poate contata și din unele exemple citate mai sus, sunt situații în care reduplicarea este una „imperfectă”, nu numai din punctul de vedere al nonidentității categoriei persoanei, ci și în sensul că între un anume verb și forma sa reduplicată „se interpun” unele secvențe verbale: un vocativ, diverse construcții nominale sau un obiect direct [+ pers.] reluat redundant¹⁷.

Anadiploza (cel mai adesea, în tipare imperfecte) apare rar în cazul altor părți de vorbire, în speță substantivul sau substitute ale acestuia: „Întru Tine m-am întărit *din pântece*; *din pântecele* maicii mele Tu ești acoperitorul meu” (Ps 70:7); „Mamă va zice Sionului *omul* și *om* s-a născut în el...” (Ps 86:4); „Că s-au sfătuit într-un gând *împotriva lui* [a Israelului, n.n.]. *Împotriva Ta* legământ au făcut”¹⁸ (Ps 82:5); „Dar Dumnezeu nostru e *în cer*; *în cer* și pe pământ toate câte a voit a făcut” (Ps 113:11).

Exemplele citate susțin faptul că structura anadiplopică se actualizează frecvent într-un tipar de paralelism sintactic (sinonimic), efectele stilistico-retorice cele mai pregnante rezultând în cazurile de separare a celor două forme ocurente prin punct sau prin punct și virgulă. Când partea de vorbire care construiește acest tipar este verbul, „eficiența” maximă este atinsă prin reduplicarea în formă inversă a verbului respectiv.

2.3. Refrenul

Este atestat încă din cele mai vechi timpuri, martor rămânând folclorul ancestral. Prezent în cântecele tuturor popoarelor, se pare că s-a născut din cântarea alternativă, responsorială între un solist și cor. Alte teorii susțin apariția refrenului dintr-un imbold poetic de bază în jurul căruia „se improvizează” și la care se revine în mod obligatoriu¹⁹. Cultivarea refrenului relevă un procedeu de adâncire a expresivității, a unei anumite idei, stări sau efect artistic. Dar refrenul, pe lângă funcția ideatico-expresivă, constituie și un pretext în construcția formală. Restul textului poate fi văzut, de fapt, ca un ansamblu de variațiuni constituite în jurul refrenului, care rămâne cu funcție tematică de bază. În unele genuri are funcție de invocație, în altele – constructiv-estetică (pentru mai multe informații, a se vedea DTM).

În ceea ce privește creația psalmică, refrenul – apărut, fără îndoială, în contextul în care, la început, la vechii evrei, aceste texte se performau în mod fundamental muzical (psalmii erau cântați responsorial/antifonic) – reprezintă o

¹⁷ Aspect frecvent întâlnit în literatura religioasă, consemnat, de pildă, de noi și în textul rugăciunii creștine (vezi Teleoacă 2012a).

¹⁸ În realitate, o neconcordanță strict formală, întrucât, în perspectivă pragmatică, *lui* și *Ta* se suprapun referențial, așa cum rezultă din textul psalmic: complotul împotriva Israelului este, de fapt, o uelțire împotriva Domnului Însuși (apare și aici orgoliul națiunii celei mai alese).

¹⁹ Prin urmare, refrenul este un „punct de reper” (formal și tematic, în același timp) pentru construcția unui text, aspect ce susține funcția mnemotehnică a acestuia.

modalitate de organizare sintactico-formală a textului, cu incontestabile virtuți estetico-expressive. Este secvența²⁰ care concentrează principalul sau unul dintre principalele nuclee tematică²¹ ale poemului respectiv, incluzând structural unul, cel mult, două versete, eventual cu unele „variații” („adaosuri” sau „omisiuni”). Este plasat aproximativ la jumătatea poemului, reluându-se în partea finală (ultimul și, mai rar, penultimul verset al unui psalm)²². Din perspectiva celor remarcate, se poate admite o poziție relativ fixă a refrenului în textul psalmic, o anumită regularitate a acestuia, aspect ce pledează în favoarea unui tipar formal suficient de bine definit al acestui gen de creație²³.

Din punct de vedere tematic, cele mai multe dintre refrane reprezintă un pretext formal pentru elogiul Divinității²⁴, respectiv pentru (auto)rechizitoriul la adresa umanului: „Pentru ce ești mahnit, suflete al meu, și pentru ce mă tulburi?/ Nădărduește în Dumnezeu, că-L voi lauda pe El; mântuirea feței mele este Dumnezeul meu” (Ps 41:6–7, Ps 16–17, versete finale); „Și omul, în cinste fiind, n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor” (Ps 48:12, 21, verset final); „Doamne, Dumnezeul puterilor, întoarce-ne pe noi și arată fața Ta și ne vom mântui” (Ps 79:8, 20, verset final); „Făgăduințele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporului Său” (Ps 115:5, 9, versetul penultim) ș.a.

De remarcat faptul că refrenul apare nu numai în poemele psalmice ample, ci și în creațiile sintetice. Un exemplu în acest sens este Psalmul 66, alcătuit din numai șase versete, în economia textului refrenul ocupând poziția versetelor 3, respectiv 5, penultimul din text: „Lăuda-Te-vor pe Tine popoarele, Dumnezeule, lauda-Te-vor pe Tine popoarele toate!” (Ps 66:3, 5).

2.4. Repetiția anaforică și alte tipuri de repetiție

Definită în literatura de specialitate drept procedeul stilistic constând în repetarea aceluiași cuvânt la începutul mai multor fraze sau părți de frază pentru

²⁰ În studiile de specialitate, „secvența” desemnează unitatea sintactică care „depășește nestânjenită granițele unității narative” și pe care o regăsim, „identică sau cu neînsemnate variații, în locuri diferite și îndepărtate” (Hăulică 1981: 29). Cum recunoaște autoarea citată, este vorba, în general, despre secvențe „intens semnificative”, acesta reprezentând, de fapt, aspectul care justifică reluarea „insistentă” a lor într-un text. Definiția și conceptul pot fi validate și cât privește literatura religioasă (în speță, psalmică), caracterizată printr-o puternică intertextualitate, trăsătură identificabilă inclusiv la nivelul unor secvențe–refren, cu circulație de la un poem psalmic la altul și, mai mult, chiar în cărți distincte ale *Vechiului* (și *Noului*) Testament.

²¹ Cum spuneam și mai sus (cf. *supra*, nota 19), refrenul concentrează secvențe verbale „intens semnificative”, din acest punct de vedere el putând fi caracterizat drept un cadru sintactic ideal pentru exprimarea unor laitmotive.

²² Distanța dintre cele două ocurențe este, adesea (în special în cazul poemelor mai ample), de 8–12 versete.

²³ Sunt însă și excepții de la acest tipar; a se vedea, de pildă, Psalmul 106, în care secvența-refren „Lădat să fie Domnul pentru milele Lui, pentru minunile Lui, pe care le-a făcut fiilor oamenilor” apare în versetele 8 și 15, dar și în 21, respectiv 31.

²⁴ În acest context, refrenul definește poemul psalmic drept creație encomiastică prin excelență.

accentuarea unei idei sau pentru obținerea unor simetrii, repetiția anaforică este tratată în unele lucrări ca o subcategorie a paralelismului sintactic.

Alături de paralelismul sintactic propriu-zis, de anadiploză și de refren (cf. *supra*), repetiția anaforică poate fi considerată o figură sintactico-retorică având (și) rol mnemotehnic.

În textul psalmic, repetiția anaforică se actualizează în mai multe (în general, două sau trei) versete consecutive, dar și în interiorul unuia și aceluiași verset, la începutul fiecăruia dintre enunțurile constitutive ale acestuia. Anafora vizează repetarea unui singur termen (cf. „*Deșteaptă-te, slava mea! Deșteaptă-te, psaltire și alăută! Deștepta-mă-voi*”²⁵ dimineața”, Ps 107:2), a unei structuri comparative (cf. „*Mai mult decât pe vrăjmașii mei m-ai înțeleptit [...]/ Mai mult decât învățătorii mei am priceput [...]/ Mai mult decât bătrânii am înțeles [...]*”, Ps 118:98–100) și, frecvent, a unei secvențe verbale mai ample: „*Bindecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu/ Bindecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita toate răsplătirile Lui*” (Ps 102:1–2); „*De n-ar fi fost Domnul cu noi, să spună Israel!/ De n-ar fi fost Domnul cu noi, când s-au ridicat oamenii împotriva noastră*” (Ps 123:1–2); „*Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui./ Lăudați pe Domnul dumnezeilor, că în veac este mila Lui./ Lăudați pe Domnul domnilor, că în veac este mila Lui*” (Ps 135:1–3) ș.a. În exemple de genul celor în care se repetă o secvență mai amplă, repetiția anaforică poate avea funcție evocativ-retorică: „*De multe ori s-au luptat cu mine din tinerețile mele, să spună Israel!/ De multe ori s-au luptat cu mine, din tinerețile mele și nu m-au biruit*” (Ps 128:1–2).

Sunt o serie de contexte în care funcția evocativă a repetiției se actualizează într-un cadru discursiv mai complex, de pildă, prin „reluarea” unei replici aparținând unui plan temporal trecut în prezentul rostirii, aspect relevant, printre altele, și pentru așa-numitul discurs repetat²⁶. Astfel, în Psalmul 125, exclamația „neamurilor”, la „înțoarcerea robiei Sionului” (verset 1), redată în dialog narat (cf. „atunci se zicea [subl.n.] între neamuri: «Mari lucruri a făcut Domnul cu ei!»” [= poporul israelit, n.n.]), este reiterată, din perspectiva prezentului și cea a pluralului inclusiv (poetul și neamul său), într-o structură evocatoare a trecutului: „Mari lucruri a făcut Domnul cu noi” (verset 3).

Poemul psalmic oferă și alte exemple de tipare sintactice repetitive.

De pildă, uneori, repetiția anaforică se asociază cu anadiploza: „*Cântați și vă bucurați și cântați*”²⁷. / *Cântați Domnului cu alăută, cu alăută și în sunet de psaltire*” (Ps 97:6–7)²⁸ ș.a.

²⁵ Într-o accepție mai largă, și această formă poate fi inclusă în structura anaforică.

²⁶ Concept ce apare pentru prima dată la Coșeriu (2000: 258), care îl definește ca reprezentând „tot ceea ce în vorbirea unei comunități se repetă într-o formă mai mult sau mai puțin identică sub formă de discurs deja făcut sau combinare mai mult sau mai puțin fixă, ca fragment lung sau scurt, a «ceea ce s-a spus deja»”.

²⁷ În acest exemplu, coordonarea copulativă (*și*) ar fi trebuit să impună un verb distinct de *a cânta* (cel puțin aceasta este așteptarea receptorului); redundanța se susține însă retoric, semnificația din contextul menționat fiind una iterativă (cf. *cântați* „și iar cântați, cântați din nou”), respectiv durativă (cf. *cântați* „cântați în continuare, fără întrerupere”).

Un tip aparte de repetiție este reprezentat de secvența verbală sumară (în general, o propoziție scurtă) care se repetă în partea finală a fiecărui verset psalmic; este vorba despre așa-numita *epiforă* sau *repetiție epiforică*. De exemplu, în Psalmul 117, caracterul desăvârșit al milosteniei divine, care stă la baza întregii Creații, este exprimat prin secvența verbală *că este bun, că în veac este mila Lui*: „Lăudați pe Domnul *că este bun, că în veac este mila Lui*.! Să zică, dar, casa lui Israel, *că este bun, că în veac este mila Lui*.! Să zică, dar, casa lui Aaron, *că este bun, că în veac este mila Lui*.! Să zică, dar, toți cei ce se tem de Domnul, *că este bun, că în veac este mila Lui*” (Ps 117:1–4).

Credința desăvârșită este proclamată prin punerea tuturor întreprinderilor (pozitive) specific umane sub semnul numelui Domnului. În exemplul care urmează, repetiția epiforică este dezvoltată în schema paralelismului sintactic sinonimic: „Toate neamurile m-au înconjurat *și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei*.! Înconjurând m-au înconjurat *și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei*.! Înconjuratu-m-au ca albinele fagurele, dar s-au stins ca focul de spini *și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei*” (Ps 117:10–12).

Repetiția digresivă, cu caracter didactic/explicativ, valorificată în scopul calificării mai pregnante, al lămuririi unui anumit conținut/referent (adesea, planul transcendent), este deosebit de bine reprezentată în creația psalmică: „Munții ca ceara s-au topit *de fața Domnului, de fața Domnului a tot pământul*” (Ps 96:5); „Ca să-l așeze *cu cei mari, cu cei mari ai poporului Său*” (Ps 112:8); „*De fața Domnului s-a cutremurat pământul, de fața Dumnezeului lui Iacob*” (Ps 113:7); „Că acolo s-au suit *semințele, semințele Domnului*...” (Ps 121:4); „Că acolo s-au așezat *scaunele* la judecată, *scaunele pentru casa lui David*” (Ps 121:5) ș.a.

Am putea delimita și un alt tip de repetiție, anume repetiția *de precizare* și *de asociere*, a cărei funcție didactică este și mai pregnantă raportat la exemplele consemnate anterior. Dacă, în contextele de mai sus, reluarea implică repetarea unei structuri și „amplificarea digresivă” a acesteia într-o construcție nominală (cel mai adesea, genitivală), în exemplele pe care le consemnăm în continuare, reluarea unui termen sau a unei sintagme exprimat(e) anterior presupune relaționarea copulativă a acestei secvențe repetate cu o alta, circumscrisă aceluiași univers referențial (cf. *infra*, instrumentarul specific poemului psalmic, concepte relevante pentru ordinea divină, relația între generații ș.a.). Această formă de repetiție didactică este conotată inclusiv pragmatic, ea jucând rolul unei strategii discursive de *captatio benevolentiae*: „Cântați Domnului *cu alăută, cu alăută și în sunet de psaltire*” (Ps 97:7); „Aduceți-vă aminte *de minunile Lui, pe care le-a făcut; de minunile Lui și de judecățile gurii Lui*”²⁹ (Ps 104:5); „Sporească-vă Domnul pe voi, *pe voi și pe copiii voștri!*” (Ps 113:22) ș.a.

Funcția de precizare a structurii repetitive este valorificată și în contexte antonimice, în astfel de situații putându-se vorbi despre o repetiție de precizare și

²⁸ *Cântați*₃ se raportează anaforic la *cântați*₁, respectiv anadiplotic la *cântați*₂.

²⁹ Enunțul se dezvoltă inclusiv prin valorificarea unui tipar (imperfect) de anadiplotă.

de disociere (vs asociere): „Nu nouă, Doamne, *nu nouă*, *ci numelui Tău* se cuvine slavă, pentru mila Ta și pentru adevărul Tău” (Ps 113:9).

2.5. Construcții eliptice și apozitive. Performative implicite

Elipsa verbului copulativ, cât și a predicatului verbal, reprezintă o particularitate arhaică, explicabilă, în textele românești vechi, prin situația din originalul slavon³⁰. Este unul dintre aspectele relevante pentru oralitate (cf. Irimia 1999: 213; v. și GA 2005: 748) și care încarcă liric poemul psalmic³¹, conferindu-i în același timp o incontestabilă notă de modernitate, prin cultivarea frazei nominale.

Mai mult, dincolo de a fi (doar) expresia unui tipar lingvistic conservator, fidel originalului slavon avut la dispoziție, acest tip de frază, pentru care manifestă o predilecție evidentă textul biblic, reflectă foarte probabil o structură lingvistică elementară, specifică etapelor primare de dezvoltare a limbilor.

Astfel, conform studiilor de specialitate, în etapele mai vechi ale limbilor predomina fraza nominală, categoriile specifice cuvântului cu rol de predicat constituindu-se mai târziu, ceea ce echivalează cu a recunoaște că specializarea ca nume a subiectului s-a realizat pe plan morfologic mai devreme comparativ cu specializarea ca verb a predicatului (pentru informații mai detaliate, a se vedea Benveniste 1973). Dezvoltarea sintactică firească a limbilor lumii, de la nominal către verbal, se poate susține inclusiv din perspectiva studierii deprinderii exprimării „relaționate” (dincolo de granițele unui singur cuvânt) la copii. Astfel, în primele faze de dezvoltare lingvistică, articularea se face exclusiv pe bază nominală, verbul nefiind inclus în „schema” sintactică decât într-o etapă ulterioară. Considerăm că – atât în cazul deprinderii limbii la nivel individual, cât și de comunitate – nu se poate ignora reprezentarea superioară a realității extralingvistice prin semne circumscrise nominalului, iar nu verbalului, aspect cu implicații în planul constituirii unui anumit tip de enunț (primar), superior cuvântului.

În textul psalmic, exprimarea eliptică se asociază cu o anumită solemnitate/sentențiozitate a tonului, de altfel, unul dintre aspectele fundamentale care conferă specificitate stilistică scrisului religios.

Elipsa (verbului copulativ sau predicativ) poate apărea la nivel de propoziție, secvență care, într-o serie de situații, se suprapune formal cu versetul respectiv. Exemplele pe care le consemnăm în continuare par a fi ilustrative pentru ceea ce în literatura de specialitate este desemnat drept elipsă propriu-zisă³²: „[...] cuvintele

³⁰ Se pare că, în limba textelor vechi, elipsa verbului copulativ (care este și mult mai frecventă comparativ cu omiterea predicatului verbal) se explică în primul rând prin situația din textele slave corespunzătoare (ILRLV 1997: 149).

³¹ Acest aspect sintactic este văzut, de pildă, în GA 2005: 748, nu numai în relație cu necesitatea de economie în limbaj, ci și prin prisma factorului afectiv-expresiv, elipsa având, din această perspectivă, valoarea unei figuri de construcție.

³² Concept definit (în opoziție cu elipsa condiționată textual, anaforică) drept acea omisiune care depinde atât de contextul verbal, cât și de cel situațional, fiind, mai exact, „condiționată de contextul verbal, în general” (v. GA 2005: 750).

Domnului în foc [sunt, n.n.] lămurite” (Ps 17:33); „Domnul [este = se află, n.n.] în mijlocul lor, pe Sinai, în locașul Său cel sfânt” (Ps 67:18); „Lucrurile mâinilor Lui [sunt, n.n.] *adevăr și judecată*” (Ps 110:7) ș.a.

Mai diversificate sunt cazurile de manifestare a acestui fenomen lingvistic la nivel de frază.

O situație întâlnită în textul psalmic este aceea a distribuției în tandem (în limitele uneia și aceleiași fraze, prin juxtapunere sau coordonare copulativă) a unei propoziții cu predicat exprimat, respectiv a uneia eliptice, într-un tipar ce evocă într-o cântă paralelismul sintactic: „Doamne, în cer este mila Ta și *adevărul Tău* [este, ajunge, n.n.] *până la nori*” (Ps 35:5); „Foc înaintea Lui va arde și *împrejurul Lui* [va fi, n.n.] *vișor mare*” (Ps 49:4); „Gura mea va vesti dreptatea Ta, *toată ziua* [va vesti, n.n.] *mântuirea Ta*, [...]” (Ps 70:16); „Munții au săltat ca berbecii și *dealurile* [au săltat, n.n.] *ca mieii oilor*” (Ps 113:4) ș.a. Sunt, cum se poate observa, contexte, în care verbul este omis în „cel de-al doilea enunț”, acesta „deducându-se” dintr-un enunț anterior, circumscris aceluiași verset. Exemplele subsumate acestei categorii ilustrează un fenomen sintactic definit în literatura de specialitate ca brahilogie sau subînțelegere, mai exact „o formă particulară a elipsei constând în suprimarea unor componente ale enunțului deja exprimate în același context” (GA 2005: 748). În contexte de acest gen, omisiunea sintactică este pusă în serviciul evitării redundanței (*ibidem*), prin urmare exemplele prezentate neprezentând relevanță propriu-zisă cât privește predilecția textului religios pentru fraza nominală. În schimb, situațiile în care prima propoziție constitutivă a unei fraze/unui verset este eliptică de predicat, susțin propensiunea textului psalmic pentru fraza nominală, având în vedere că, în astfel de contexte, omisiunea respectivă nu se justifică prin redundanță: „*Dumnezeul meu* [= este, n.n.], *ajutorul meu* și voi nădăjdui spre Dânsul” (Ps 17:2); „*În mâinile Tale*, [este, îmi pun, n.n.] *soarta mea* [*subl.n.*], izbăvește-mă din mâna vrăjmașilor mei...” (Ps 30:15); „*Legea Dumnezeului său* [este, se află, n.n.] *în inima lui* și nu se vor poticni pașii lui” (Ps 36:31) ș.a.

Și mai elocvent încă este ilustrat conceptul de *fracă nominală* prin contexte în care toate enunțurile componente ale unei fraze/unui verset sunt eliptice de predicat: „Glasul Domnului [strigă, se aude, n.n.] întru tărie, glasul Domnului [se aude, n.n.] întru mare cuviință” (Ps 28:4); „Ochii Domnului [sunt îndreptați, n.n.] spre cei dreپți și urechile Lui [ascultă, n.n.] spre rugăciunea lor” (Ps 33:14); „Scaunul Tău [va fi, va exista, n.n.] în veacul veacului, toiag de dreptate [este, n.n.] toiagul împărăției Tale” (Ps 44:8) ș.a.

Elipsa apare și în organizări sintactice mai complexe, de pildă ternare, la nivelul unui verset (în care se subînțelege copulativul *a fi*). Uneori, „omisiunea” verbului, coroborată cu organizarea enunțului respectiv pe baza construcțiilor comparative generează efecte stilistice evidente: „Și scaunul lui [al lui David, n.n.] [strălucește, n.n.] ca soarele înaintea Mea și [strălucește, n.n.] ca luna întocmită în veac și [este, n.n.] martor credincios în cer” (Ps 88:36). În alte contexte, noțiunile primesc definiții al căror caracter sintetic este în favoarea metaforicului (potențat inclusiv prin valorificarea dativului adnominal), dar și a solemnului, aceasta cu atât

mai mult cu cât enunțurile respective sunt eliptice de predicat: „Locașul cocostârcului [este, se află, n.n.] în chiparoși. Munții cei înalți [sunt, n.n.] adăpost cerbilor, stâncile [sunt, n.n.] scăpare iepurilor” (Ps 103:19).

O serie de exemple conțin structuri aflate undeva la granița dintre construcțiile eliptice și cele apozitive³³ (cf., de pildă, „Jertfa lui Dumnezeu: [este, n.n.] *duhul umilit* [...]” (Ps 50:18); „Al Meu este Galaadul și al Meu este Manase și Efraim, [care este, n.n.] *tăria capului Meu*,/ Iuda [este?, n.n.] *împăratul Meu*; Moab [este, n.n.] *vasul nădejzii Mele*” (Ps 59:7–8) ș.a.), cele din urmă ilustrând, de altfel, o altă particularitate a sintaxei primare. Legat de acest aspect, trebuie spus că există opinii (v., de exemplu, Simenschy, Ivănescu 1981 sau Wald, Slușanschi 1987) potrivit cărora tipul cel mai vechi de legătură între cuvinte va fi fost apozitia, iar nu relația subiect – predicat. Problema se cuvine a fi înțeleasă (și) în relație cu fraza nominală și, implicit, cu specializarea mai târzie a predicatului ca verb (cf. și *supra*). Astfel, în lucrările de specialitate (cf., de pildă, Wald, Slușanschi 1987: 58 ș.u.), structura apozitivă este tratată ca particularitate sintactică arhaică/primară a limbii, alături de o serie de aspecte (sintactice), toate relevante pentru absența unei stricte subordonări a unor termeni în raport cu alții. Această caracterizare sintactică corespunde definiției date apozității în *Gramatica Academiei*, unde se insistă asupra *neintegrării sintactice* a acestei structuri într-un grup:

„Deși au caracteristici comune, relația apozitivă se delimitează de relațiile sintactice de subordonare și de coordonare. Între termenii construcției apozitive nu se dezvoltă ierarhia sintactică specifică relației de dependență; apozitia nu este un atribut, nu este integrată sintactic într-un grup (nu reprezintă o funcție sintactică, nefiind legată sintactic, ci doar semantic de centrul sintagmei din care face parte)” (GA 2005: 619).

Pe baza contextelor furnizate de textul psalmic, putem spune că entitatea care „beneficiază” cel mai frecvent de acest tip de definiție apozitivă este Iahve, aspect de altfel firesc într-un poem ce stă sub semnul encomiasticului, al preamării Divinității supreme. Este un cadru discursiv în care – așa cum am remarcat și cu alte ocazii (cf., de pildă, Teleoacă 2012b) – centrul de greutate se mută de pe persoana I (= persoana subiectului uman, psalmistul), pe persoana a II-a, cea a interlocutorului divin (= Iahve). Această „deplasare” se desfășoară sub semnul unei strategii a smereniei orantului, în dialogul său cu Sacrul. În acest context, apozitia – văzută în lucrările de specialitate (v. GA 2005: 620) ca un concept strâns legat de pragmatică – reprezintă o strategie discursivă, un act discursiv pe seama căruia este pusă o anumită intenție de comunicare, bunăoară, preaslăvirea transcendentului în contexte (imnice) de genul celor pe care le vom evidenția mai jos. Dacă pentru alte tipuri de texte religioase (cf., de pildă, textul catihetic) am admis, în perspectivă semiotică, o reformulare didactică, în poemul psalmic reformularea apozitivă îndeplinește o funcție retorică-encomiastică³⁴.

³³ De altfel, distanța dintre cele două tipuri de structuri sintactice nu este chiar atât de mare, în acest sens vorbindu-se, de pildă, despre caracterul *predicativ* al apozității (v. GA 2005: 620).

³⁴ Funcția de reformulare a apozității, ca modalitate de exprimare adecvată și eficientă, este recunoscută și în GA 2005: 623, 629.

Un tip aparte de apozitie, pe care am putea-o cataloga drept specifică textului psalmic, este cea care rezultă din echivalența/coreferențialitatea³⁵ „Dumnezeu/Doamne – Dumnezeul meu”, relevantă cât privește relația intimă dintre om/psalmist și Divinitate: „Lăuda-Te-voi în alăută, *Dumnezeule, Dumnezeul meu*” (Ps 42:5); „Lăuda-Te-voi, *Doamne, Dumnezeul meu*, cu toată inima mea și voi slăvi numele Tău în veac” (Ps 85:11) ș.a. Această intimitate este „recunoscută” de Însuși Iahve: „[...] și-ți voi grație, Israele! [...] Și voi mărturisii ție: *Dumnezeu, Dumnezeul tău sunt Eu*” (Ps 49:8). În alte contexte, lui *meu* (/tău) i se substituie” *nostru/vostru*: „Bindecuvintează-ne pe noi, *Dumnezeule, Dumnezeul nostru*” (66:6); „[...] că sfânt este *Domnul, Dumnezeul nostru!*” (Ps 98:10) ș.a.

Se impun atenției numeroasele structuri genitivale (simple, binare sau ternare, juxtapuse sau coordonate copulativ), valorificate de textul psalmic pentru a face referire la Divinitatea supremă; sunt contexte în care apozitia reprezintă „un indice al domeniului bazei” (GA 2005: 620), cu funcția de a predica proprietățile acesteia. Din această perspectivă, prin apozitie se actualizează un anume tip de comentariu digresiv, apozitia reluând și completând informația furnizată de bază: „[...] izbăvit-m-ai, Doamne, *Dumnezeul adevărului*” (Ps 30:5); „Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, *Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele*” (Ps 50:15); „Să se tulbure de fața Lui, *a Părintelui orfanilor și a Judecătorului văduvelor*” (Ps 67:5); „Că al Domnului este sprijinul și al Sfântului lui Israel, *Împăratului nostru*” (Ps 88:18) ș.a.

Mai slab reprezentate sunt structurile dativale, în interiorul cărora apozitia se acordă adesea – în conformitate cu un tipar sintactic arhaic – cu termenul determinat: „Veniți să ne bucurăm de Domnul și să strigăm lui Dumnezeu, *Mântuitorului nostru*” (Ps 94:1) ș.a.

Cum s-a putut desprinde și din discuția anterioară, apozitia se actualizează în tipare simple, dar și mai complexe sau înlănțuite (cf. GA 2005: 627), acestea din urmă corespunzând fie unor structuri cu mai multe „atribute” coordonate/juxtapuse, fie unor apozitii propoziționale³⁶; sunt și situații în care cele două tipuri structurale complexe coexistă în același context: „Domnul puterilor cu noi, *sprijinitorul nostru, Dumnezeul lui Iacob* (Ps 45:7); „Așteptat-am pe Dumnezeu, *Cel ce mă mântuiește de puținătatea sufletului și de vișor*” (Ps 54:8); „Auzi-ne pe noi, *Dumnezeule, Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului și a celor de pe mare departe*” (Ps 64:6) ș.a.

Aspectele pe care le vom prezenta în continuare ar putea fi considerate relevante pentru ceea ce în bibliografia de specialitate este cunoscut drept *asindet*, acea figură de construcție constând în elipsa conectorilor care exprimă relația unui grup sintactic, a unei propoziții sau a unei fraze (v. *ibidem*: 751). Dacă în poezia

³⁵ Este relevantă, în acest sens, definirea apozitiei ca un tip special de relație, de echivalență discursivă, care se instituie între două secvențe lingvistice coreferențiale: baza (pe prima poziție), respectiv apozitia (pe cea de-a doua) (*ibidem*: 619). Echivalența dintre cele două elemente este posibilă grație unicității referentului (*ibidem*: 621).

³⁶ Deși nondependente sintactic de bază, propozițiile apozitive pot fi introduse în enunț prin conectori specifici subordonatelor (cf. GA 2005: 622); în textul psalmic, acești conectori sunt reprezentați în special prin pron. *cel ce*.

modernă acest tip special de elipsă este cultivat în scop stilistic (cf. *ibidem*), în creația psalmică, structurile asindetice reprezintă foarte probabil mărturia unor organizări sintactice arhetipale³⁷, deși nu excludem la modul absolut posibilitatea ca în textul biblic original (ebraic) astfel de „omisiuni” să fi fost văzute inclusiv în calitatea lor de figuri generatoare ale unui efect estetic.

În plan pragmatic-logic, acestei figuri (stilistice) îi corespund așa-numitele *performative implicite* (în terminologia lui Austin 2005: 79), structuri semantico-pragmatice relevante pentru caracterul arhaic al limbii în care au fost elaborate (cf. *ibidem*).

Cum se admite în lucrările de specialitate (v., de pildă, Wald, Slușanschi 1987: 98 ș.u.), într-un stadiu primar de dezvoltare lingvistică, parataxa (mai puțin coordonarea) a fost utilizată ca mijloc al legăturii și în fraza formată prin subordonare. Inițial, se poate presupune că propoziția secundară nu avea nicio trăsătură distinctivă față de una principală, raportul de dependență reieșind numai din context, din confruntarea sensurilor celor două predicate. Ulterior, dezvoltarea subordonării se va realiza paralel cu dezvoltarea în propoziție a recțiunii. Textul biblic românesc – ca literatură „de gradul doi”, constituită prin actul traducerii – păstrează astfel de structuri asindetice implicite în virtutea conservatorismului (și dogmatismului) bine cunoscut al scrisului religios. Astfel, în versiunea ortodoxă luată în discuție, nu puține sunt situațiile în care propozițiile constitutive ale unei fraze se găsesc într-un raport de falsă juxtapunere/coordonare, așa cum se poate constata pe baza criteriului logico-semantic și cum se poate deduce din context: „Dumnezeu meu, ajutorul meu și voi nădăjdui spre Dânsul” (Ps 17:2); „În mâinile Tale, soarta mea, izbăvește-mă din mâna vrăjmașilor mei...” (Ps 30:15) ș.a. În realitate, aceste fraze „se decodează” astfel: „Voi nădăjdui spre Dumnezeu *pentru că* Acesta este [= a fost mereu] ajutorul meu”, respectiv „Îmi pun în mâinile Tale soarta mea *ca să* mă izbăvești din mâna vrăjmașilor mei”.

Cele mai multe dintre structurile de adâncime înregistrate în textul psalmic „conțin” o subordonată cauzală, mult mai rar o consecutivă. Uneori, aceste valori se precizează și printr-un corelativ (a se vedea, de pildă, corelativul *pentru aceasta*, care „reia” relativ frecvent subordonata cauzală respectivă). Nu lipsesc însă nici exemplele care pot fi caracterizate printr-o anumită ambiguitate/neunivocitate semantică (cf. *infra*, discuția noastră).

În majoritatea situațiilor consemnate de noi, parataxa se realizează la nivelul unor enunțuri/propoziții separate prin „punct și virgulă”: „Din pârâu pe cale va bea; *pentru aceasta* va ridica capul” (Ps 109:7) ↔ „Va ridica capul *pentru că* va bea din pârâu”³⁸; „Mai înainte de a fi umilit, am greșit; *pentru aceasta* cuvântul Tău am păzit” (Ps 118:67) ↔ „Am păzit cuvântul Tău *pentru că* am greșit”; „Socotit-am

³⁷ În această ordine de idei, este important de precizat că astfel de organizări nu apar izolat în textul psalmic, ci, dimpotrivă, foarte frecvent, ele putând fi catalogate ca mărci stilistice specifice acestui tip de text (religios).

³⁸ Versetul conține o imagine metaforică a recăpătării încrederii, a triumfului vieții, a reînvierii din propria cenușă: mitul păsării Phoenix se împletește cu cel hristic (Psalmul 109 este, de altfel, unul dintre psalmii mesianici).

călcători de lege pe toți păcătoșii pământului; *pentru aceasta* am iubit mărturiile Tale, pururea” (Ps 118:119) ↔ ; „Am iubit mărturiile Tale *pentru că* am socotit călcători de lege pe toți păcătoșii pământului”; „Rodul muncii mâinilor tale vei mânca. Fericit ești; bine-ți va fi” (Ps 126:2) ↔ „Vei fi fericit și îți va fi bine *pentru că* vei mânca rodul...” ș.a.

Mult mai puțin numeroase sunt exemplele în care cele două enunțuri constitutive ale unei fraze sunt separate prin „două puncte” (cf. „Domnul împărățește: să tremure popoarele [...]” (Ps 98:1) ↔ „Domnul este atât de mare/împărățește *astfel încât* popoarele tremură/*astfel încât* se cuvine ca popoarele să tremure”), respectiv prin virgulă: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme de ce-mi va face mie omul” (Ps 117:6) ↔ „Nu mă voi teme de ce-mi va face omul *pentru că* Domnul este ajutorul meu”.

Există și situații în care o conjuncție coordonatoare (cel mai adesea copulativul *și*) îndeplinește, în structura de adâncime, funcția unui conector subordonator (de regulă, cu sens consecutiv sau final): „În mare este calea Ta și cărările Tale în ape multe *și* urmele Tale nu se vor cunoaște” (Ps 76:18) ↔ „Calea Ta este așa de bine ascunsă în mare și în ape multe, *că/încât* urmele Tale nu se vor cunoaște” (context care dezvoltă, de fapt, o metaforă a lui *deus otiosus*, inaccesibil umanului); „Și-i va ajuta pe ei Domnul *și*-i va izbăvi pe ei *și*-i va scoate pe ei din mâna păcătoșilor [...] (36:40) ↔ „Și-i va ajuta pe ei Domnul *ca să*-i izbăvească și *ca să*-i scoată din mâna păcătoșilor” ș.a.

Cum remarcam și mai sus, o serie de structuri pot primi mai multe citiri/interpretări, în structura de adâncime:

– cauzal – conclusiv: „Lipitu-s-a de pământ sufletul meu; viază-mă după cuvântul Tău” (Ps 118:25) ↔ 1. „*Pentru că* sufletul meu s-a lipit de pământ, trezește-mă la viață” sau 2. „Sufletul meu s-a lipit de pământ, *prin urmare*, trezește-mă la viață!”;

– condițional – cauzal – final: „[...] ridicați mâinile voastre spre cele sfinte și binecuvântați pe Domnul./ Te va binecuvânta Domnul din Sion...” (Ps 133:2-3) ↔ 1. „*Dacă* Îl binecuvântați pe Domnul, *atunci* și voi veți primi binecuvântarea Acestuia”; 2. „Să Îl binecuvântați și Domnul *pentru ca* și voi să aveți parte de binecuvântarea Lui” sau 3. „Domnul vă va binecuvânta *întrucât* a primit laudele voastre” ș.a.

Performative implicite se actualizează și în cazul a numeroase contexte conținând interogative retorice; și în astfel de situații, valoarea semantică a subordonatei din structura de adâncime este cel mai adesea tot una cauzală: „Domnul este lumina mea și mântuirea mea; *de cine mă voi teme?*” (Ps 26:1) ↔ „Nu mă voi teme de nimeni, *întrucât* Domnul este lumina mea și mântuirea mea”; „Domnul este apărătorul vieții mele; *de cine mă voi înfricoșa?*” (Ps 26:2) ↔ „Nu mă voi înfricoșa de nimeni *pentru că* Domnul este apărătorul vieții mele” ș.a.

„Evitarea” relațiilor sintactice prin conectori (în speță, subordonatori) presupune un oarecare efort din partea cititorului, în scopul actualizării semnificațiilor latente ale unui text. Implicarea și participarea receptorului la descifrarea sensurilor unui text conferă, fără îndoială, o notă de modernitate

textului respectiv (ce poate fi definit ca text „deschis”³⁹, „în mișcare”, în condițiile în care acesta se performează propriu-zis în actul receptării), cu precizarea că, în cazul discuției de față, conceptul de *modernitate* se definește în termeni specifici, fiind vorba despre o modernitate involuntară, rod al unei „expresivități involuntare”⁴⁰: anumite tipare arhaice, cum sunt, bunăoară, și structurile asindetice implicite, sunt percepute, din perspectiva unei receptări actuale, drept structuri stilistice (poetice) propriu-zise, și nu ca reminiscențe ale unei organizări sintactice arhetipale. Într-o asemenea situație discursivă, arhaicul devine, paradoxal, una dintre sursele modernului și, implicit, ale conotației, deci ale poeticului⁴¹. Enunțurile concentrate, în care „ignorarea” integrării sintactice (în speță, a subordonării) „lasă loc” unei interpretări neunivoce, constituie adesea cadrul discursiv adecvat de manifestare a unei deosebite bogății semnificative, ce trebuie înțeleasă – așa cum am arătat și cu alte ocazii (v., de pildă, Teleoacă 2013) – în relație cu acea doză de incertitudine semantică ce caracterizează textul sacru.

Vom încerca să ilustrăm această afirmație⁴² referindu-ne la versetul 10 al Psalmului 111. La o primă vedere, în componența acestui verset intră trei enunțuri „nelegate” semantic-referențial între ele: „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; înțelegere bună este tuturor celor ce o fac pe ea. Lauda Lui rămâne în veacul veacului”. Potrivit învățăturii versetului citat, omul atinge o treaptă superioară în propria evoluție spirituală atunci când își definește locul în univers în raport cu Divinitatea supremă. Frica este, de fapt, mărturia dobândirii acestei conștiințe⁴³. Conținutul acestui enunț devine și mai clar prin transpunerea sa în topica firească (cu subiectul plasat pe primul loc, așa cum, de altfel, și apare în *Pildele lui Solomon*⁴⁴, Ps 1:7): „Frica de Domnul reprezintă/echivalează cu începutul înțelepciunii” (un enunț ce îmbracă forma unei definiții, aspect relevant pentru caracterul didactic al textului). Sintagma „începutul înțelepciunii” sintetizează un concept-cheie în descifrarea sensurilor poemului psalmic, în măsura în care acesta constituie condiția *sine qua non* pentru o evoluție spirituală ulterioară. Cel de al doilea enunț al versetului (cf. „înțelegere bună este tuturor celor ce o fac pe ea”) se referă, în ultimă instanță, tot la *frica de Domnul*⁴⁵: toți cei care împărtășesc – spiritual vorbind – *frica de Domnul* fac dovada unei „înțelegeri bune”, sintagma în care adjectivului calificativ *bună* i se opune noțiunea de „distorsionat”, „răstălmăcit”,

³⁹ În sensul în care acest concept este definit de Umberto Eco, în *Opera aperta*, 1962.

⁴⁰ Concept impus în literatura de specialitate de Eugen Negrici, *Expresivitatea involuntară*, București, Editura Cartea Românească, 1977.

⁴¹ Aceasta dacă excludem întru totul posibilitatea ca, în originalul ebraic, astfel de structuri asindetice să fi fost valorificate (în mod conștient) și ca figuri de stil.

⁴² Deși corpusul de exemple/contexte prezentat anterior va fi furnizat, probabil, unele argumente în același sens.

⁴³ La nivelul mentalului popular, această idee este sintetizată în expresia „Nu ți-e frică de Dumnezeu!?”.

⁴⁴ Prin urmare, avem a face cu o secvență recurentă în textul biblic, aparținând categoriei „discursului repetat”, în terminologie coșeriană (v. Coșeriu 2000: 258).

⁴⁵ Într-o structură semnificativă de suprafață, cliticul *o* face trimitere la substantivul *înțelegere* (*bună*); în acest caz, interpretarea „s-ar rezuma” la ideea raportului dintre o stare de lucruri și efortul mai mic sau mai mare pe care omul îl face pentru a atinge condiția respectivă.

„în contradicție cu realitatea adevărată, cu ceea ce este autentic”. Prin urmare, *înțelegerea bună* se leagă de... „înțelepciune”, ba, mai mult, înțelepciunea ar putea fi definită drept o „înțelegere bună”. Este o relație circulară: dacă ai înțelepciune, poți înțelege; dacă faci în mod constant efortul de a înțelege (cf. „[...] tuturor celor ce *o fac pe ea*”), șansele de a dobândi înțelepciunea vor fi pe măsura strădaniilor tale. Cu alte cuvinte, stă în puterea omului, „la discreția” propriului său liber-arbitru de a accede sau nu la spiritual. Relaționarea primelor două enunțuri ale versetului, într-o structură semnificativă de adâncime, este susținută inclusiv la nivel etimologic: atât verbul *a înțelege*, cât și substantivul *înțelepciune* fac parte din aceeași familie lexical-etimologică (lat. *intelligere* > *înțelege*; lat. *intellectionem* > *înțelepciune*). Ultimul enunț, „Lauda Lui rămâne în veacul veacului”, joacă rolul unei propoziții regente pentru celelalte două enunțuri, care, la rândul lor, pot fi „încărcate” cu un conținut cauzal: „Îl laudăm pe Domnul *pentru că* «Începutul înțelepciunii este frica de Domnul»”. Lauda vine însă, în egală măsură, și în continuarea „argumentației” din versetul anterior, cuvenindu-se a fi înălțată pentru izbăvirea adusă poporului israelit: „Izbăvire a trimis poporului Său. Sfânt și *înfricoșător* [epitet ce „evocă” sau, mai degrabă, în acest context, anticipează sintagma/conceptul *frica de Domnul*⁴⁶] este numele Lui” (Ps 111:9). În același timp, nu este exclusă nici interpretarea tuturor celor trei enunțuri constitutive ale versetului drept propoziții principale, aflate (primele două) în raport de coordonare copulativă (un *și* „filigranat”: cf. „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul *și* înțelegere bună este tuturor celor ce *o fac pe ea*”), respectiv conclusivă, cât privește relația sintactică dintre primele două propoziții și cea de-a treia: „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul [...], *deci* lauda Lui rămâne [= se cuvine să rămână] în veacul veacului”. În această lectură și prin considerarea unei topici firești a subiectului (cf. „*Frica de Domnul* este începutul înțelepciunii *și* înțelegere bună este tuturor celor ce *o fac pe ea*”), devine mai clară semnificația celui de-al doilea enunț al versetului, care, așa cum remarcam mai sus, face trimitere tot la „frica de Domnul”. Astfel transpusă, prima parte a versetului 9 se actualizează într-o structură de paralelism sintactic sinonimic, având în vedere echivalența contextuală „înțelepciune – înțelegere bună”, dar și reiterarea conceptului „frica de Domnul” în ambele secvențe.

3. Considerații finale

Drept mărturie a unei comunități culturale arhetipale, arhaice, context în care trebuie să fi fost create poemele incluse în *Cartea Psalmilor*, stau nu numai figurile semantice valorificate în acest cadru discursiv⁴⁷, ci și o serie de aspecte definitorii pentru organizarea formală a textului psalmic.

⁴⁶ Temă „cu prelungiri” și în Psalmul 111: „Fericit bărbatul *care se teme de Domnul*; întru poruncile Lui va voi foarte” (Ps 111:1).

⁴⁷ Aspect tratat de noi într-o contribuție recentă, aflată sub tipar, anume Dana-Luminița Teleoacă, *Repere ale articulării esteticului în creația psalmică modernă: figurile semantice și relevanța lor în decodarea semiotică a unui text*.

Studiul nostru a evidențiat numeroase aspecte care, la o analiză profundă, se dovedesc a fi relevante (inclusiv) cât privește arhaicitatea lingvistică a textului biblic (psalmic).

În acest context, cel mai adesea, conceptul de *arhaicitate* se decodează în termenii unor structuri implicite (eliptice, asindetice) sau, dimpotrivă, ai unor construcții redundante (intensive, tautologice, în ultimă instanță, retorice).

În aceeași ordine de idei, sunt de menționat și construcțiile neintegrate sintactic (apozitive), respectiv o serie de structuri orale. Cât privește acest ultim aspect, cum se știe de altfel, oralitatea este înțeleasă în lucrările de specialitate inclusiv în relație cu arhetipalul. Acest mod cultural de a ființa (civilizația orală) presupune valorificarea unor instrumente specifice (definite, în speță, prin opoziție cu „instrumentarul” aferent culturii scrise), menite să faciliteze crearea, însușirea, reproducerea și transmiterea unor bunuri culturale (în cazul de față, valori religios-estetice). Din perspectiva celor afirmate, multe dintre figurile sintactice tratate în lucrarea noastră au putut fi văzute (și) în calitatea lor de „catalizatori mnemonici” sau ca „puncte de reper” în realizarea unui act cultural.

Arhetipalul nu exclude însă poeticul/esteticul: în cele mai multe dintre situațiile prezentate, se poate admite funcția stilistică a diferitelor structuri sintactice, cultivate ca atare în textul ebraic, în concordanță cu legile cărora li se circumscrie poezia retorică, în termenii căreia se definește, în ultimă instanță, poemul psalmic. Totuși, uneori, această interpretare se cuvine, mai degrabă, a fi limitată la nivelul unei receptări moderne a textului psalmic, cel puțin până în etapa în care cercetări sistematice, consacrate unor aspecte de genul celor abordate în studiul nostru (a se vedea, de pildă, construcțiile asindetice sau fraza nominală) ar putea invalida o astfel de teorie.

Problemele tratate în studiul de față, dar și altele similare acestora, care fac obiectul de investigație al unei cercetări mai ample (care va fi publicată într-un articol intitulat *Semiotica discursului religios. Probleme de poetică, stilistică și retorică*), pot fi văzute ca „auxiliare” ale unei poezii religioase retorice, în care patetismul, grandilocvența, emfaza sau, dimpotrivă, implicitul, elipticul, doza de incertitudine semantică etc. se constituie ca mărci specifice de defnire a esteticului liric în aria culturală religioasă.

BIBLIOGRAFIE

a. Surse

Ps = *Psalmii*, în *Biblia sau Sfânta Scriptură* (tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grijă a Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul B.O.R., cu aprobarea Sf. Sinod), București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., 1988.

b. Lucrări de referință

Austin 2005 = J.L. Austin, *Cum să faci lucruri cu vorbe*, traducere din limba engleză de Sorana Corneanu, prefață de Vlad Alexandrescu, Pitești, Editura Paralela 45.

Anania 2001 = *Biblia sau Sfânta Scriptură*, ediție jubiliară a Sf. Sinod, versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Bartolomeu Valeriu Anania, Arhiepiscopul Clujului, București, Editura I.B.M.B.O.R.

- Anania 2011 = Bartolomeu Anania, Arhiepiscop al Vadului, Feleacului și Clujului, *Despre Cartea Psalmilor sau Psalmii lui David – Sfânta Scriptură, Biblia* (apud www.catehetica.ro › ... › Bartolomeu Anania).
- Benveniste 1973 = E. Benveniste, *Indo-European Language and Society*, translated by Elizabeth Palmer, London, Faber and Faber.
- Borțun, Săvulescu 2005 = Dumitru Borțun, Silvia Săvulescu, *Analiza discursului public*, Școala Națională de Studii Politice și Administrative, Facultatea de comunicare și relații publice „David Ogilvy”.
- Budagov 1961 = R.A. Budagov, *Introducere în știința limbii*, București, Editura Științifică.
- Coșeriu 2000 = Eugeniu Coșeriu, *Leții de lingvistică generală*, Chișinău, Editura ARC.
- DTM = *Dicționar de termeni muzicali*, Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu”, București, Editura Enciclopedică, 2010.
- Gomboș, *Psalmii* = Stelian Gomboș, *Psalmii veterotestamentari* (apud www.crestinortodox.ro/.../cartea-psalmilor-spiritualitatea-ortodoxa-121200.html, site consultat în februarie 2013).
- GA 2005 = *Gramatica limbii române*, II, *Enunțul*, București, Editura Academiei Române.
- Hăulică 1981 = Cristina Hăulică, *Textul ca intertextualitate*, București, Editura Eminescu.
- Irimia 1999 = Dumitru Irimia, *Introducere în stilistică*, Iași, Editura Polirom.
- ILRLV 1997 = *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532–1780)*, coord.: Ion Gheție, București, Editura Academiei Române.
- Maingueneau, Costa 1995 = D. Maingueneau, F. Cossuta, *L'analyse des discours constitutants*, în „Langages”, vol. 29, n° 117, p. 112–125.
- Miclău 1977 = Paul Miclău, *Semiotica lingvistică*, Timișoara, Editura Facla.
- Munteanu 2008 = Eugen Munteanu, *Lexicologie biblică românească*, București, Editura Humanitas.
- Popescu 1991 = Iulian Popescu, *Stil și mentalități* (eseu), Constanța, Editura Pontica.
- Saussure 1998 = Ferdinand de Saussure, *Curs de lingvistică generală*, traducere și cuvânt înainte de Irina Izverna-Tarabac, Iași, Editura Polirom.
- Simenschy, Ivănescu 1981 = Th. Simenschy, Gh. Ivănescu, *Gramatica comparată a limbilor indo-europene*, București, Editura Didactică și Pedagogică.
- Teleoacă 2012a = Dana-Luminița Teleoacă, *Particularități morfosintactice ale textului contemporan de rugăciune* (II), în „Limba română”, Chișinău, XXII, nr. 3–4, p. 142–149.
- Teleoacă 2012b = Dana-Luminița Teleoacă, *Strategii discursive în rugăciunea creștină* – conferință la Academia Română, susținută la 22 martie 2012.
- Teleoacă 2012c = Dana-Luminița Teleoacă, *Conservatism et expressivité dans la littérature religieuse. Quelques repères dans la définition d'un style scientifique (didactique) au niveau religieux*, în „Biblicum Jassyense”, vol. 3, Iași, p. 55–79.
- Teleoacă 2013 = Dana-Luminița Teleoacă, *Inovația lexicală în textul biblic modern: construcție vs deconstrucție, identitate vs alteritate* – conferință la Academia Română, susținută la 7 martie 2013.
- Vințel 1983 = Onufrie Vințel, *Probleme de sinonimie*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.
- Wald, Slușanschi 1987 = Lucia Wald, Dan Slușanschi, *Introducere în studiul limbii și culturii indo-europene*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.

SYNTACTIC STRUCTURES WITH A STYLISTIC FUNCTION IN OLD TESTAMENT'S PSALMS

ABSTRACT

In the category of proofs of an *archetypal, archaic* cultural community, a context in which the poems included in the *Book of Psalms* must have been created, we could mention not only the semantic figures of this kind of discourse frame, but equally an entire series of aspects that reveal the formal organisation of the psalm text.

Our research has shown numerous aspects that, at a more profound analysis, prove to be consistent and also show the linguistic archaicity of the biblical text. This is a concept which we

should interpret mostly in comparison with an entire series of implicit (elliptic, asyndetic) structures or on the contrary redundant (intensive, tautological, rhetoric) structures. In the same way, it is worth pointing out the non-integrated structures from the syntactic point of view or the constructions that show the orality of the psalm texts and which were defined in our research, in the sense of this interpretation, as mnemotechnic catalysts or "reference points" in the expression of a cultural act, in particular a religious and aesthetic act.

"The archetypal" does not exclude however "the poetical"/"the aesthetic": in many of the cases presented in our study, it is possible to admit a stylistic function of different syntactic structures, valued as such in the Hebrew text, in compliance with the laws to which the rhetoric poetry is circumscribed, a quality which the psalm poem ultimately has.

There are aspects whose validity is conformed following a detailed investigation of several syntactic structures identified in a modern Orthodox version of the biblical text, namely the syntactic parallelism, the anadiplosis, the refrain, the repetition (anaphoric and epiphoric), the elliptic and appositive constructions, as well as an entire series of implicit structures.

Keywords: *syntactic, stylistic, syntactic parallelism, appositive structures, implicit performatives.*